Lieta Nr.142109910
Lietvedības Nr.1-0425-12/12

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2012.gada 25.aprīlī

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnesis Dz.Melbārdis,

2012.gada 25.aprīlī Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā rakstveida procesā izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu (protokola Nr. 050/PD181564) par *V.L.* (*/personas kods/*) saukšanu pie administratīvās atbildības pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.[8] panta sestās daļas.

Aprakstošā daļa

[1] 2010.gada 23.novembrī Administratīvajā rajona tiesā saņemta pie administratīvās atbildības sauktās personas *V.L.* (turpmāk – Sūdzības iesniedzējs) sūdzība par Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes (turpmāk – Policija) priekšnieka vietnieces 2010.gada 18.oktobra lēmuma Nr.5578 „Par apstrīdēto administratīvo aktu Nr. 050/PD181564" (turpmāk – Lēmums) atcelšanu, ar kuru atstāts negrozīts Policijas Patruļpolicijas pārvaldes Ceļu policijas bataljona jaunākā inspektora 2010.gada 3.jūlija lēmums administratīvā pārkāpuma lietā Nr. 050/PD181564 par Sūdzības iesniedzēja saukšanu pie administratīvās atbildības pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk tekstā – LAPK) 149.[8] panta sestās daļas.

[2] No administratīvās lietas materiāliem izriet, ka:

[2.1] 2010.gada 3.jūlijā, plkst.11.30, Policijas Patruļpolicijas pārvaldes Ceļu policijas bataljona jaunākais inspektors (turpmāk – Inspektors) *J.P.*, Rīgā, K.Ulmaņa gatvē sastādīja Sūdzības iesniedzējam administratīvā pārkāpuma protokolu un lēmumu Nr. 050/PD181564 (turpmāk atkarībā no konteksta – Sākotnējais lēmums vai Protokols) par Ministru kabineta 2004.gada 29.jūnija noteikumu Nr.571 (prot. Nr.39., 33.§) „Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk arī – CSN) 116.punkta prasību neievērošanu.

Ar Protokolu ir konstatēts, ka Sūdzības iesniedzējs 2010.gada 3.jūlijā, plkst. 11.26, vadīja transporta līdzekli Volvo XC90, valsts reģistrācijas Nr.*/reģistrācijas numurs/*, pa K.Ulmaņa gatvi no pilsētas robežas puses Čuguna ielas virzienā ar ātrumu 121 km/h pie atļautā braukšanas ātruma 90 km/h.

Ātrums fiksēts ar ātruma mērīšanas ierīci „Iskra – 1" Nr.2179D. Ņemot vērā pieļaujamo mērījuma kļūdu ± 4 km/h, iespējamais minimālais braukšanas ātrums sastāda 117 km/h.

Par minēto pārkāpumu Sūdzības iesniedzējs saukts pie administratīvās atbildības pēc LAPK 149.[8] panta sestās daļas, piemērojot naudas sodu Ls 30 apmērā.

[2.2] 2010.gada 29.jūlijā Policijā saņemts Sūdzības iesniedzēja iesniegums par Sākotnējā lēmuma apstrīdēšanu.

Iesniegumā Sūdzības iesniedzējs norāda, ka nepiekrīt Protokolam un paskaidro, ka brauciena laikā saņēma svarīgu zvanu un apstājās ceļa malā, lai varētu veikt sarunu. Pēc apstāšanās, pēc kāda laika piebrauca policijas transportlīdzeklis, no tā izkāpa policijas darbinieks un apgalvoja, ka vadītājs pārsniedza atļauto braukšanas ātrumu. Sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka transportlīdzekli apturēja pēc savas iniciatīvas. Policijas darbinieki nebija devuši viņam signālu apstāties ne ar zizli, ne ar bākugunīm, ne arī citādi. Policijas darbinieks palūdza Sūdzības iesniedzēju pienākt pie dienesta transportlīdzekļa un uzradīja viņam sliktas kvalitātes video ierakstu. Video ierakstā Sūdzības iesniedzējs ieraudzīja vairākus transportlīdzekļus, kuri tika nofilmēti no sāniem, un transportlīdzeklis, kuru Inspektors uzrādīja kā Sūdzības iesniedzēja

transportlīdzekli, atradās plūsmas vidū. Sūdzības iesniedzējam radās šaubas, vai tika fiksēts viņa transportlīdzekļa braukšanas ātrums. Sūdzības iesniedzējs atteicās parakstīt Protokolu.

[2.3] Izskatot Sūdzības iesniedzēja apstrīdēšanas iesniegumu, Policijas priekšnieka vietniece 2010.gada 18.oktobrī pieņēma Lēmumu, ar kuru atstāts negrozīts Sākotnējais lēmums.

[3] Pārsūdzētais Lēmums pamatots ar turpmāk minētiem argumentiem un apsvērumiem.

[3.1] 2010.gada 3.jūlijā Inspektors sniedza dienesta ziņojumu par 2010.gada 3.jūlija Sūdzības iesniedzēja administratīvo pārkāpumu, kurā norāda, ka pildīja dienesta pienākumus K.Ulmaņa gatvē. Plkst. 11.26 Inspektors apturēja transportlīdzekli Volvo XC90, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*, kas brauca pa K.Ulmaņa gatvi ar iespējamo minimālu braukšanas ātrumu 117 km/h. Kad vadītajām tika paskaidrots apturēšanas iemesls, Sūdzības iesniedzējs to nenoliedza izsakoties, ka brauca ar ātrumu 115 km/h. Vadītājam tika uzrādīts radara mērījums. Minētais pārkāpums video ierakstā nav redzams.

[3.2] 2010.gada 7.oktobra dienesta ziņojumā Inspektors papildus norādīja, ka Sūdzības iesniedzēja transportlīdzeklis tika apturēts ar ieslēgtiem skaņas un gaismas signāliem apmēram 100-150 metru attālumā no K.Ulmaņa gatves un Čuguna ielas krustojuma. Transportlīdzekļa braukšanas ātrums tika fiksēts ar radaru „ISKRA" Nr.2179D, kuram nav paredzēta video ieraksta funkcija. Vadītajām tika uzrādīts pārkāpuma fiksēšanas laiks un ātrums. Minētais pārkāpums tika veikts ceļa zīmes 518 „Apdzīvota vieta" darbības zonā, kur atļauts braukt ar ātrumu 90 km/h. Inspektors apgalvo, ka vadītājs savu vainu atzina, bet pēc Protokola sastādīšanas noliedza, ka būtu izdarījis pārkāpumu. Protokolu Sūdzības iesniedzējs neparakstīja, bet ar to iepazinās. Inspektors norāda, ka vizuāli bija redzams, ka minētais transportlīdzeklis brauc ar lielāko ātrumu, apsteidzot citus ceļa satiksmes dalībniekus. Inspektors paskaidro, ka video ieraksts tika veikts no dienesta transportlīdzekļa. Video ierakstīšanas ierīce bija ieslēgta maiņas sākumā atsevišķi un veica ierakstu maiņas laikā. Kad video kasete beidzās, tad nākamais ieraksts automātiski sākās uz iepriekšējā, tādējādi ieraksts nav saglabājies.

[3.3] Izvērtējot inspektora pievienoto notikuma vietas shēmu Policija konstatē, ka tajā ir labi un skaidri norādīta pārkāpuma fiksēšanas vieta, ceļa zīmes izvietošana, policijas transportlīdzekļa stāvēšanas vieta un cita nepieciešama informācija lietas izskatīšanai. Shēmā ir noradīti apstākļi, kurus jaunākais Inspektors precīzi aprakstīja sava dienesta ziņojumā.

[3.4] Pieprasot videoierakstu par minēto pārkāpumu no Policijas Satiksmes administratīvo pārkāpumu izskatīšanas biroja, tika konstatēts, ka mīnētā videoieraksta arhīvā nav. Savukārt Policijas ieskatā videoieraksts ir viens no papildpierādījumiem, bet nav noteicošais lietas izskatīšanā. No lietas materiāliem ir redzams, ka videoieraksts par minēto pārkāpumu bija uzrādīts vadītājam uzreiz uz vietas, ko apliecina inspektors un pats Sūdzības iesniedzējs, norādot, ka videoieraksts viņam bija uzrādīts, bet tas bija sliktas kvalitātes. Minētais fakts norāda, ka pārkāpuma fiksēšanas laikā videoieraksts bija.

[3.5] Policijai nav pamata apšaubīt Policijas Inspektora sniegto apstākļu izklāstu. Lietas izskatīšanas gaitā netika gūti pierādījumi tam, ka Policijas darbinieks tieši vai netieši būtu ieinteresēts noformēt Sūdzības iesniedzējam Protokolu.

[4] Uzskatot Policijas pieņemto Lēmumu par nepamatotu, Sūdzības iesniedzējs iesniedza sūdzību Administratīvajā rajona tiesā.

Sūdzībā, papildus apstrīdēšanas iesniegumā norādītajam, Sūdzības iesniedzējs paskaidro:

[4.1] Automašīnas apturēšanu un pārkārtošanos pirmajā braukšanas joslā Sūdzības iesniedzējs uzsāka jau pirms K.Ulmaņa gatves krustojuma ar Čuguna ielu, kurā atradās ceļu policijas automašīna. Ja Inspektora minēto automašīnas apturēšanas aprakstu uzskatītu par patiesu, ir grūti iedomāties kā policijas automašīnas ekipāža, stāvot Čuguna ielā, perpendikulāri transporta plūsmai K.Ulmaņa gatvē, var nomērīt garāmbraucošās automašīnas braukšanas ātrumu, uzsākt kustību un tūdaļ pat arī apturēt pa trešo joslu garāmbraucošo automašīnu, kas apsteidz citas automašīnas un brauc ar ātrumu 121 km/h.

[4.2] Lēmuma konstatējumu daļā norādīts, ka braukšanas ātrums fiksēts ar radaru „ISKRA" Nr. 2179D, kuram nav paredzēta video ieraksta funkcija. Ja šis apstāklis atbilst patiesībai, nav saprotams, kādēļ ceļu policijas ekipāža man kā pierādījumu uzrādīja nevis radara

mērījumu, bet videoierakstu, kura slikto kvalitāti turklāt apliecina arī Inspektors savā paskaidrojumā.

[4.3] Sūdzības iesniedzējs norāda, ka nesniedza paskaidrojumus par protokola saturu, bet tomēr izteica neizpratni par protokola sastādīšanu, jo Sūdzības iesniedzējs pats pēc savas iniciatīvas apturējis automašīnu, un to arī paskaidroja Inspektoram kā iemeslu, kādēļ atteicās parakstīt protokolu.

[4.4] Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka no tādas kvalitātes videoieraksta, kādu Sūdzības iesniedzējam demonstrēja policijas automašīnā, nav iespējams secināt, ka Sūdzības iesniedzēja vadītā automašīna ir pārsniegusi atļauto braukšanas ātrumu, jo nav skaidri identificējams, kurai no ierakstā redzamajām automašīnām veikts braukšanas ātruma mērījums. Turklāt, kā saprotams no Lēmuma, videoieraksts nebija saistīts ar ātruma fiksēšanu, kas tika veikta ar atsevišķu ierīci - radaru, kura rādījums Sūdzības iesniedzējam netika uzrādīts.

Līdz ar to ir pārkāptas Sūdzības iesniedzēja Satversmē noteiktās tiesības un likuma „Par policiju" 5. panta ceturtās daļas noteikumi.

[4.5] Lēmumā ietverta atsauce uz Valsts pārvaldes iekārtas likuma 10. panta ceturto daļu, norādot ka valsts pārvaldei, atsevišķai iestādei vai amatpersonai, īstenojot valsts pārvaldes funkcijas, nav savu interešu. No šīs atsauces veikts secinājums, ka sakarā ar minēto Policija piešķir lielāku ticamības momentu policijas darbinieku teiktajam.

Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka Policija nekorekti interpretējusi minēto Valsts pārvaldes iekārtas likumu, uztverot norādīto normu kā prezumpciju par to, ka valsts pārvaldes nav savu interešu.

[5] 2010.gada 23.decembrī Administratīvajā rajona tiesā saņemti Policijas sniegtie paskaidrojumi (reģ.Nr.8144/k), kuros Policija uztur Lēmumā minētos argumentus.

[6] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 114.panta pirmo daļu, ja lietā esošie dokumenti ir pietiekami un tam rakstveidā piekritis pieteicējs, tiesa var izspriest lietu bez tiesas sēdes (rakstveida procesā).

No lietas materiāliem izriet, ka Sūdzības iesniedzējs 2010.gada 15.decembra iesniegumā piekrita lietas izskatīšanai rakstveida procesā *(lietas 16.lapa)*.

Pārbaudījusi lietas materiālus, tiesa ir pieņēmusi lēmumu lietu izskatīt rakstveida procesā *(lietas 3.lapa)*.

Motīvu daļa

[7] Tiesa, pārbaudot lietas materiālus un noklausoties Policijas pārstāves paskaidrojumus, atzīst, ka sūdzība nav pamatota un ir noraidāma.

[8] LAPK 237. pantā ir norādīti lietvedības administratīvo pārkāpumu lietās uzdevumi. Viens no tiem prasa administratīvo pārkāpumu lietas izlemt stingri saskaņā ar likumā noteiktajām normām, proti, no šī uzdevuma izriet prasībā iestādei, kas veic lietvedību administratīvo pārkāpumu lietās stingri ievērot gan likumos noteiktās materiālās tiesību normas, gan stingri vadīties no noteiktajām procesuālajām tiesību normām. Līdz ar to arī tiesai ir pienākums izvērtēt, vai administratīvā pārkāpumā lietvedībā ir ievērotas materiālās un procesuālās tiesību normas, kuras noteic LAPK un citi normatīvie akti.

[9] Atbilstoši LAPK 9.panta pirmajai daļai par administratīvo pārkāpumu atzīstama prettiesiska, vainojama (ar nodomu vai aiz neuzmanības izdarīta) darbība vai bezdarbība, kura apdraud valsts vai sabiedrisko kārtību, īpašumu, pilsoņu tiesības un brīvības vai noteikto pārvaldes kārtību un par kuru likumā paredzēta administratīvā atbildība. Tātad, lai personas rīcību LAPK izpratnē atzītu par pārkāpumu, tai ir jābūt prettiesiskai. Savukārt, lai personas rīcību atzītu par prettiesisku, ir jākonstatē, ka persona ir pārkāpusi tiesību normas, par kuru pārkāpumu ir paredzēta administratīvā atbildība saskaņā ar LAPK.

LAPK 239.panta 1.punkts noteic, ka lietvedība administratīvā pārkāpuma lietā jāizbeidz, ja nav bijis notikuma vai tajā nav administratīvā pārkāpuma sastāva. Līdz ar to tiesa atzīst, ka administratīvo pārkāpumu lietās svarīgi ir konstatēt administratīvā pārkāpuma sastāvu.

Administratīvā pārkāpuma sastāvu veido administratīvā pārkāpuma objekts, objektīvā puse, subjekts un subjektīvā puse. Ja kaut viena no administratīvā pārkāpuma sastāvu veidojošām pazīmēm iztrūkst, atzīstams, ka nodarījumā nav administratīvā pārkāpuma sastāva.

[10] Sūdzības iesniedzējs ir saukts pie administratīvās atbildības pēc LAPK 149.[8] panta sestās daļas. Līdz ar to tiesai ir jāpārbauda, vai iestāde ir pareizi konstatējusi administratīvā pārkāpuma sastāvus.

LAPK 149.[8] panta sestajā daļā ir noteikts, ka par atļautā braukšanas ātruma pārsniegšanu no 21 kilometra stundā līdz 30 kilometriem stundā ar motocikliem, tricikliem, kvadracikliem, vieglajiem automobiļiem, kravas automobiļiem, kuru pilna masa nepārsniedz 7,5 tonnas, ja tas izdarīts vietā, kura apzīmēta ar 518.ceļa zīmi „Apdzīvotās vietas sākums" vai ar 528.ceļa zīmi „Dzīvojamā zona", uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam Ls 30 apmērā.

Saskaņā ar Ministru kabineta 2004.gada 29.jūnija noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk – CSN) 114.punktu apdzīvotās vietās visu transportlīdzekļu braukšanas ātrums nedrīkst pārsniegt 50 km/h. Savukārt CSN 116.punkts paredz, ka ceļa posmos, kur uzstādītas attiecīgas ceļa zīmes, transportlīdzekļi drīkst braukt ar ātrumu, kas nepārsniedz ceļa zīmē norādīto.

[11] Attiecībā par LAPK 149.[8] panta sestās daļas minēto pārkāpuma sastāvu tiesa konstatē turpmāk minēto.

Lietā nav strīda par administratīvā pārkāpuma, kas paredzēts LAPK 149.[8] panta sestajā daļā, objektu. Lietā arī nav strīda par to, ka Sūdzības iesniedzējs ir vadījis Protokolā norādīto transportlīdzekli, tādējādi ir uzskatāms par LAPK 149.[8] panta sestās daļas subjektu.

Sūdzības iesniedzējs norāda, ka transportlīdzekli bija apturējis pats, jo saņēma svarīgu telefona zvanu, braukšanas ātrumu viņš nebija pārkāpis un Inspektors viņu nebija apturējis.

Tādējādi tiesa secina, ka lietā pastāv strīds par pārkāpuma objektīvo pusi, proti, par to, vai Sūdzības iesniedzējs ir pārkāpis atļauto braukšanas ātrumu.

[12] Saskaņā ar LAPK 243. panta pirmo daļu pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā. Savukārt LAPK 243. panta otrajā daļā ir noteikts, ka šos faktus konstatē ar šādiem līdzekļiem: ar protokolu par administratīvo pārkāpumu, ar tās personas paskaidrojumiem, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ar cietušā un liecinieku liecībām, eksperta atzinumu, lietiskajiem pierādījumiem, protokolu par priekšmetu un dokumentu izņemšanu, citiem dokumentiem, kā arī pārkāpumus fiksējošiem tehniskiem līdzekļiem (braukšanas ātruma noteikšanas mērierīces, mērierīces alkohola koncentrācijas noteikšanai izelpotajā gaisā, foto, video u.tml.).

Tātad par pierādījumiem administratīvā pārkāpuma lietā var kalpot protokols, personas paskaidrojumi, liecinieku liecības, policijas darbinieku sastādītie ziņojumi, braukšanas ātruma noteikšanas mērierīces mērījumi, līdz ar to arī braukšanas ātruma kontroles aparāta „Iskra – 1" Nr.2179D mērījumi ir atzīstami par pierādījumu lietā.

[13] Lietā ir šādi pierādījumi:

[13.1] Protokols, ar kuru konstatēts, ka Sūdzības iesniedzējs 2010.gada 3.jūlijā, plkst. 11.26, vadīja transporta līdzekli Volvo XC90, valsts reģistrācijas Nr.*/reģistrācijas numurs/*, pa K.Ulmaņa gatvi no pilsētas robežas puses Čuguna ielas virzienā ar ātrumu 121 km/h pie atļautā braukšanas ātruma 90 km/h *(lietas 21.lapa*).

[13.2] 2010.gada 3.jūlija inspektora dienesta ziņojums *(lietas 22.lapa)*;

[13.3] 2010.gada 7.oktobra Inspektora dienesta ziņojums ar tā papildinājumu *(lietas 23. un 25.lapa)*;

[13.4] Inspektora sastādītā notikuma shēma *(lietas 24.lapa)*;

[13.5] 2010.gada 28.aprīļa sabiedrības ar ierobežotu atbildību „Latvijas nacionālais metroloģijas centrs" braukšanas ātruma kontroles ierīces „Iskra – 1" Nr.2179D metroloģiskās pārbaudes verificēšanas sertifikāts Nr.E046V10, kas derīgs līdz 2011.gada 27.aprīlim *(lietas 27.lapa)*.

[13.6] Sūdzības iesniedzēja paskaidrojumi, kas ietverti pieteikumā tiesai *(lietas 3.-8.lapa)*, kā arī 2011. gada 14. februārī papildus iesniegtie paskaidrojumi *(lietas 40.- 42.lapa)*.

[14] Tiesa, pārbaudot lietā esošos pierādījumus – Sūdzības iesniedzēja paskaidrojumus par lietas apstākļiem, Protokolu par administratīvo pārkāpumu, Ceļu policijas inspektora ziņojumus un citus pierādījumus lietā (skat. [13.4] un [13.5] punktus), dod priekšroku Policijas argumentiem un uzskata, ka Sūdzības iesniedzēja pārkāpums ir pierādīts ar iepriekš [13.1] – [13.3] punktos minētajiem pierādījumiem. Tiesa savu viedokli pamato ar šādiem apsvērumiem:

[14.1] Kā pārkāpuma no Sūdzības iesniedzēja puses izdarīšanas pierādījums ir Protokols, kas atspoguļo faktiskos apstākļus, kas savukārt ir tikuši fiksēti, policijas darbiniekiem veicot savus likumā „Par policiju" un Ceļu satiksmes likumā noteiktās konkrētas darbības ceļu satiksmes pārkāpumu fiksēšanā, proti, neatkarīgi un profesionāli izpildot savus normatīvajos aktos noteiktos pienākumus. Šo pienākumu veikšanā ir izmantota normatīvos aktos noteikta ātruma kontroles mērierīce.

No Protokola izriet, ka Sūdzības iesniedzējs ir saukts pie administratīvās atbildības par to, ka vietā, kur atļauts braukt ar maksimālo ātrumu 90 km/h, Sūdzības iesniedzējs vadījis automašīnu ar ātrumu 121 km/h (minimālais ātrums, aprēķinot pieļaujamo radara kļūdu 117 km/h), tādējādi atļauto ātrumu 90 km/h pārsniedzot par vismaz 27 km/h.

Tiesai nav pamata apšaubīt minēto faktisko apstākļu konstatējuma pareizību, ja netiek konstatēti citi tādi objektīvi apstākļi, kas radītu pamatotas šaubas. Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments ir norādījis, ka tiesai ir jāinterpretē šaubas par labu privātpersonai tikai tad, ja, novērtējot visus lietā esošos pierādījumus, tiesa nevar nonākt pie pārliecības par personas vainu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā *(sk. 2008.gada 13.novembra spriedumu lietā Nr.SKA-493/2008 un 2009.gada 21.maija spriedumu lietā Nr.SKA-156/2009)*.

[14.2] Lietā ir vairāki policijas jaunākā inspektora ziņojumi, no kuriem ir redzams, kāpēc apturēts ir tieši Sūdzības iesniedzēja vadītais transporta līdzeklis. Turklāt gan no Protokola, gan no policijas inspektora ziņojumiem izriet, ka Sūdzības iesniedzējs diezgan ievērojami – vismaz par 27 km/h – ir pārsniedzis atļauto braukšanas ātrumu, proti, ir braucis vismaz ar ievērojami lielāku ātrumu nekā maksimāli pieļaujamais ātrums 90 km/h konkrētajā vietā. Šāds ātruma pārsniegums ir samērā viegli vizuāli pamanāms, ja citi transportlīdzekļi brauc ar CSN atļauto braukšanas ātrumu, īpaši ja ir vizuāli redzams kā viena automašīna apsteidz citas pa malējo braukšanas joslu braucošās automašīnas. Jāņem vērā, ka ātruma kontroli veic profesionālas policijas amatpersonas, kam tas ir ikdienas darbs. Turklāt no policijas jaunākā inspektora lietai pievienotās shēmas ir redzams, ka braukšanas ātrumu varēja noteikt nekļūdīgi.

No minētā tiesa secina, ka kļūda, konstatējot pārkāpumu, ir maz iespējama.

[14.3] Radars, ar kuru fiksēts Sūdzības iesniedzēja automašīnas ātrums, ir bijis verificēts, ko apliecina Latvijas Nacionālā metroloģijas centra Elektrisko mērījumu laboratorijas apstiprinātais Atkārtotās verificēšanas sertifikāts Nr.E0462V10 *(lietas 27.lapa)*. Sertifikātā norādīts, ka konkrētais radars atbilst Ministru kabineta 2006.gada 5.decembra noteikumu Nr.981 „Noteikumi par mērīšanas līdzekļu verificēšanu, verificēšanas sertifikātiem un verificēšanas atzīmēm" 6.punkta prasībām. Verifikācijas sertifikāts ir derīgs no 2010.gada 28.aprīļa līdz 2011.gada 27.aprīlim, proti, arī pārkāpuma fiksēšanas brīdī.

Tiesa ir konstatējusi, ka lietā nav strīda par to, ka ātruma kontroles ierīce Iskra-1 nav aprīkota ar video kontroli un tajā netiek uzrādīta konkrētā automašīna, kuras ātruma mērījums veikts. Tās izmantošanas precizitāte ir atkarīga no tās pielietotāja – policista iemaņām. Normatīvie akti obligāti neparedz ātruma kontroli nodrošināt ar video atbalstu, kas parādītu transportlīdzekli, kura ātrums tiek fiksēts, un tā atrašanās vietu ātruma fiksēšanas brīdī. Ātruma kontroles ierīce Iskra-1 atbilst 2005.gada 15.marta Ministru kabineta noteikumu Nr.194 „Prasības braukšanas ātruma kontroles mērierīcēm" prasībām. Saskaņā ar šo noteikumu 2.punktu, braukšanas ātruma kontrolei izmanto ierīces, kuru lietošanai saņemts mērīšanas līdzekļa tipa apstiprināšanas sertifikāts saskaņā ar normatīvajiem aktiem par mērījumu vienotību un kurām veikta verificēšana un saņemts verificēšanas sertifikāts, un uzlīme.

Ātruma kontroles ierīce Iskra-1 fiksē ātrumu tuvākajam ātrākajam transportlīdzeklim, kas atrodas radara darbības zonā. No inspektora ziņojumiem izriet, ka viņam nav bijis šķēršļu, kas

varētu fiksēt Sūdzības iesniedzēja braukšanas ātrumu, tādējādi konstatējams, ka starp Sūdzības iesniedzēja automašīnu un citām braucošām automašīnām ir bijis noteikts attālums, kas ir ļāvis fiksēt ātrumu tieši Sūdzības iesniedzēja automašīnai. Savukārt blakus braucošo automašīnu ātrumu radars nevarēja fiksēt, jo kā izriet no inspektora ziņojumiem, tas ir bijis ievērojami mazāks nekā Sūdzības iesniedzējam.

[14.4] Sūdzības iesniedzējs ir norādījis, ka policista demonstrētais videoieraksts ir bijis sliktas kvalitātes. No videoieraksta varējis saprast tikai to, ka ekrānā redzamas vairākas automašīnas, kas nofilmētas no sāniem, un automašīna, kura it kā esot uzrādīta kā Sūdzības iesniedzēja automašīna, atradās automašīnu plūsmas vidū aiz citas automašīnas. Līdz ar ko Sūdzības iesniedzējam radušās šaubas, vai no videoieraksta var spriest, ka ātruma mērierīču rādījums fiksējis tieši viņa automašīnas ātrumu.

Tiesa norāda, ka normatīvie akti nenoteic, ka, kontrolējot braukšanas ātruma pārkāpumus, būtu obligāti jāveic videoieraksts, šādam ierakstam ir tikai papildu nozīme, lai identificētu pārkāpēju, līdz ar to Sūdzības iesniedzēja norādītais neizslēdz citus pierādījumus, kas apliecina pārkāpuma izdarīšanu, tostarp policijas darbinieka ziņojumi par to, kā tika fiksēts ātrums. Vienlaikus tiesa arī konstatē, ka nav strīda par to, ka šāds videoieraksts ir bijis un Sūdzības iesniedzējam uzrādīts. Tā kā videoieraksts nav saglabājies, nav iespējams izvērtēt norādītos argumentus.

[14.5] Sūdzības iesniedzējs ar ticamiem faktiem nav pamatojis iemeslu, kāpēc ceļu policijas inspektora liecības par konstatēto ātrumu varētu būt nepatiesas. Tiesai nav pamata apšaubīt Ceļu policijas darbinieka sniegto lietas apstākļu izklāstu un nav iespējams saskatīt saprātīgu pamatojumu un izskaidrojumu tam, kāpēc lai policijas darbinieks, pildot dienesta pienākumus, apturētu tieši Sūdzības iesniedzēja vadīto transportlīdzekli, ja viņš nepārkāpa ceļu satiksmes noteikumus, un tādējādi sniegtu nepatiesas ziņas par lietas faktiskajiem apstākļiem. Likuma „Par policiju" 2. pants nosaka, ka policijas darbinieks ir Latvijas Republikas valsts kalpotājs, kas ieņem noteiktu amatu policijas iestādē (apakšvienībā), kam ir speciālā dienesta pakāpe un kas ir nodevis zvērestu. Sūdzības iesniedzējs arī nav norādījis, ka ar policijas darbinieku būtu personiski pazīstams, kas varētu būt par iemeslu nepamatota lēmuma pieņemšanai, tāpat nav norādījis, ka no policijas darbinieka puses būtu veiktas darbības, kas liecinātu, ka policijas darbinieks iedzīvošanās nolūkā ļaunprātīgi izmanto savu dienesta stāvokli.

[14.6] Sūdzības iesniedzējs Protokolam nav pievienojis paskaidrojumus. Tikai pieteikumā tiesai Sūdzības iesniedzējs norāda, atteicies parakstīt Protokolu, jo ir uzskatījis, ka nav veicis pārkāpumu, tomēr notikuma vietā Protokolā šādu atzīmi nav izdarījis. Sūdzības iesniedzējs arī nav sniedzis nekādus citus paskaidrojumus, kuros būtu norādījis, kāds bija viņa braukšanas ātrums attiecīgajā vietā.

Tiesa ieskatā, ja Sūdzības iesniedzējam pastāvēja šaubas par fiksēto ātrumu, šīs šaubas uzreiz bija nepieciešamas atspoguļot protokolā kopā ar saviem paskaidrojumiem. Paskaidrojumiem, kas sniegti notikuma vietā, ir piešķirama lielāka ticamība, nekā pēc tam tapušiem paskaidrojumiem, kad personai jau ir bijusi iespēja pārdomāt situāciju un sameklēt iespējamos attaisnojumus savai rīcībai.

[14.7] Sūdzības iesniedzējs brauciena laikā saņēmis tālruņa zvanu, tādēļ apstājies ceļa malā. Īsu brīdi pēc apstāšanās pie automašīnas piebraukusi policijas automašīna. Policists apgalvojis, ka pieteicējs pārsniedzis ātrumu. Pieteicējs par šādu apgalvojumu bijis pārsteigts, jo automašīnu apturējis pēc savas iniciatīvas, policisti nebija devuši signālu apstāties.

Lietā ir arī jaunākā inspektora ziņojumi, ka Sūdzības iesniedzējs apturēts ar gaismas un skaņas signāliem un ka viņš ir pārsniedzis ātrumu. Tātad lietā ir divi pretrunīgi pierādījumi. Lietā nav citu pierādījumu, kas viennozīmīgi varētu apliecināt Sūdzības iesniedzēja iepriekš minētā apgalvojuma patiesumu.

[14.8] Sūdzības iesniedzējs ir arī apšaubījis, vai situācijā, kurā viņš būtu braucis ar ātrumu 121 km/h, policijas mašīna varētu viņu panākt un apturēt, it īpaši jau pēc inspektora norādītajiem 100-150 metriem.

Tiesa norāda, ka teorētiski šāda situācija tomēr ir iespējama. Tiesa, salīdzinot lietā esošo shēmu ar attiecīgās vietas karti, secina, ka policijas mašīna ir atradusies aptuveni netālu no

K.Ulmaņa gatves. Pastāv iespēja, ka Sūdzības iesniedzējs, pretēji saviem apgalvojumiem, tomēr ir pamanījis policijas automašīnu un ir ievērojami samazinājis braukšanas ātrumu jau pirms vietas, kur atradās policijas postenis. Ja policijas automašīna nekavējoties izbrauca uz K.Ulmaņa gatves ar ieslēgtiem skaņas un gaismas signāliem, tad Sūdzības iesniedzēja automašīnas apturēšana varēja notikt aptuveni 150 metrus aiz krustojuma, kā tas attēlots shēmā.

Kā jau minēts iepriekš, nav saprotams, kāpēc policijas inspektoram būtu vajadzējis apstāties pie ceļa malā stāvošas automašīnas, ja ar to nav ticis izdarīts pārkāpums.

[14.9] Sūdzības iesniedzējs, pārsūdzot Lēmumu, ir arī norādījis šādus apsvērumus:

1) viņam izsniegtajā Protokola kopijā ar roku rakstītais teksts praktiski nav salasāms;

2) viņam ne Protokola sastādīšanas laikā, ne vēlāk nav tikušas izskaidrotas viņa tiesības;

3) viņam nav tikušas uzrādītas mērierīces, kurās būtu fiksēts viņa automašīnas braukšanas ātrums;

4) Sūdzības iesniedzējs noliedz, ka pirms Protokola sastādīšanas būtu savu vainu atzinis, kā tas norādīts Lēmumā;

5) Policija nav nosūtījusi Sūdzības iesniedzējam apliecinātu Protokola kopiju, kurā būtu skaidri saprotams rakstītais teksts;

6) policijas inspektors ziņojumos ir norādījis, ka policijas automašīna ir atradusies Čuguna ielā, lai gan tā nemaz nav savienota ar Kārļa Ulmaņa gatvi.

Tiesa konstatē, ka Protokolā pie atzīmes „Protokolam pievienots" ar roku pierakstīts „ziņojums" un reizē izdarīta atzīme gan pie norādes „nav", gan „ir". Protokolā nav izdarīts atrunāts labojums, lai tiesa varētu saprast, kura no atzīmēm ir pareiza.

Tiesa jaunākā inspektora zīmētās shēmas *(lietas 24.lapa)* konstatē, ka policijas automašīna stāvējusi uz ielas, kas iziet uz K.Ulmaņa gatves. Gan shēmā, gan ziņojumos šī iela apzīmēta kā Čuguna iela. Tiesa pievienojas Sūdzības iesniedzēja norādei, ka Čuguna iela ar K.Ulmaņa gatvi nekrustojas un ka shēmā norādītā iela ir Gaviezes iela. Tiesa pieļauj, ka to varētu uzskatīt pa pārrakstīšanās kļūdu. Tiesa arī norāda, ka tas, ka šo kļūdu nav pamanījusi augstāka iestāde un novērsusi to Lēmumā, liecina par to, ka augstākā iestāde faktiskos apstākļus ir pārrakstījusi no Protokola un ziņojumiem, bet nav pārliecinājusies, vai faktiskās situācijas atainojums atbilst realitātei.

Tiesa arī konstatē, ka Sākotnējā lēmumā nav atzīmēts, ka pastāv atbildību pastiprinošs apstāklis, kas minēts LAPK 34. panta 2. punktā, jo no lietai pievienotā Protokolu saraksta (lietas 26. lapa) redzams, ka Sūdzības iesniedzējs iepriekš gada laikā jau divas reizes ir ticis saukts pie administratīvās atbildības par pārkāpumiem ceļu satiksmē. Minētais uzskatāms par procesuālu pārkāpumu.

Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments ir norādījis, ka procesuālo tiesību normu pārkāpums ir jāvērtē atkarībā no tā ietekmes uz galīgo lēmumu, tas ir, jānoskaidro minētā procesuālā pārkāpuma ietekme uz administratīvā akta saturu. Attiecībā uz privātpersonu procesuālais pārkāpums kļūst tiesiski nozīmīgs tikai tad, ja tas ietekmēja vai varēja ietekmēt administratīvā akta saturu *(sk. Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2006.gada 17.augusta sprieduma lietā Nr.SKA-386 7. un 8.punktu).*

Konkrētajos lietas apstākļos minētie procesuālie pārkāpumi lēmuma pieņemšanas procesā tiesas ieskatā neietekmē pieņemtā lēmuma tiesiskumu pēc būtības, proti, tā saturu attiecībā uz pieteicēju. Nevienā tiesību normā šāds procesuāls pārkāpums pats par sevi nav noteikts kā pamats lēmuma, ar kuru persona saukta pie administratīvās atbildības, atcelšanai (jeb personas atbrīvošanai no administratīvās atbildības).

Tiesa tāpat norāda, ka arī citi Sūdzības iesniedzēja iepriekš norādītie apstākļi pēc būtības nevarēja ietekmēt pieņemto lēmumu.

[15] Tādējādi tiesa uzskata Sūdzības iesniedzēja argumentus par nepamatotiem. Izejot no iepriekš ([14] punkts) minētā, tiesa uzskata, ka ir pierādītas Sūdzības iesniedzēja darbības LAPK $149.^{8}$ panta sestajā daļā minētā pārkāpuma izdarīšanā.

[16] Saskaņā ar LAPK 32. panta pirmo daļu sodu par administratīvo pārkāpumu uzliek ietvaros, ko nosaka normatīvais akts, kurā paredzēta atbildība par izdarīto pārkāpumu, stingrā saskaņā ar LAPK un citiem aktiem par administratīvajiem pārkāpumiem. Savukārt, LAPK

32. panta otrajā daļā ir teikts, ka uzliekot sodu, ņem vērā izdarītā pārkāpuma raksturu, pārkāpēja personību, viņa vainas pakāpi, mantisko stāvokli, atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus. Minētā norma nosaka iestādes, kas uzliek sodu, pienākumu izvērtēt konkrēta soda veida un apmēra piemērošanas lietderību.

LAPK 149.[8] panta sestās daļas sankcijā ir noteikts viens soda veids – naudas sods 30 latu apmērā.

Policija ir piemērojusi Sūdzības iesniedzējam LAPK 149.[8] panta sestās daļas sankcijā noteikta naudas sodu 30 latu apmērā. Tā kā likumdevējs par šo pārkāpumu ir noteicis konstantu soda apmēru, iestādei, konstatējot pārkāpuma faktu, ir pienākums attiecīgo panta sankcijā noteikto sodu arī piemērot, tātad iestādei attiecībā uz soda apmēru ir jāizdod obligāta satura administratīvais akts (APL 65. panta pirmā daļa). No minētā izriet, ka iestādei attiecībā uz sodu nav tiesību brīvi izlemt par administratīvā akta saturu, līdz ar to iestādei nav arī tiesību vērtēt soda lietderību. No tā tiesa secina, ka konkrētajā gadījumā nav īpaši vērtējams, vai ir konstatēti vainu mīkstinoši un pastiprinoši apstākļi, jo LAPK 149.[8] panta sestajā daļā noteiktais pārkāpums nav vērtējams kā maznozīmīgs LAPK 21. panta otrās daļas izpratnē. Turklāt LAPK 149.[8] panta sestās daļas sankcijā paredzētais sods ir stingri noteikts, tāpēc tas nevar tikt noteikts savādāks pat gadījumā, ja attiecībā par Sūdzības iesniedzēju būtu konstatēti tikai vainu mīkstinoši apstākļi.

Tādējādi tiesa konstatē, ka Sūdzības iesniedzējam uzliktais administratīvais sods ir tiesisks, samērīgs un pamatots.

[17] Ievērojot iepriekš konstatēto, tiesa secina, ka Sūdzības iesniedzēja vaina izdarītajā pārkāpumā ir pierādīta ar visiem lietas materiāliem, kā arī, pieņemot Lēmumu, vispusīgi un objektīvi ir izvērtēti visi lietas apstākļi. Izejot no tā, tiesa atzīst, ka Sūdzības iesniedzējs pamatoti ir sodīts par LAPK 149.[8] panta sestajā daļā paredzēto pārkāpumu, Lēmums par apstrīdēto administratīvo aktu pieņemts ievērojot procesuālos un formālos priekšnoteikumus un atbilst materiālo tiesību normām. Pamatojieties uz iepriekš minēto, tiesa uzskata, ka pārsūdzētais Lēmums atstājams spēkā negrozīts un Sūdzības iesniedzēja sūdzība ir noraidāma.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 286. panta pirmās daļas 1. punktu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda:

atstāt spēkā negrozītu Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieces 2010.gada 18.oktobra lēmumu Nr.5578 „Par apstrīdēto administratīvo aktu Nr. 050/PD181564", bet *V.L.* sūdzību par minētā lēmuma atcelšanu **noraidīt.**

Tiesas spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā divdesmit dienu laikā no tā sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnesis /paraksts/ Dz.Melbārdis

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās rajona tiesas
tiesnesis _____ Dz.Melbārdis
Rīgā, 2012.gada 25.aprīlī